

Sygn. akt III CSK 214/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku M. Ż.
przy uczestnictwie W. Ż. i A. K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni i uczestnika W. Ż.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od M. Ż. i W. Ż. solidarnie na rzecz A. K. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 5 lipca 2013 r., Sąd Okręgowy w K. oddalił apelacje wnioskodawczynie i uczestnika postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie części określonej we wniosku nieruchomości. Sądy obu instancji stwierdziły, że wnioskodawczynie ani uczestnik, jako jej poprzednik prawny, nie byli samoistnymi posiadaczami nieruchomości ani jej części.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach, wnioskodawczynie i uczestnik jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Stwierdzili, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 172 k.c. w zakresie przesłanek samoistności posiadania nieruchomości przez uzupienia, możliwości zasiedzenia części nieruchomości, w szczególności nie wyodrębnionej w znaczeniu prawnym i geodezyjnym oraz art. 609 § 2 i 3, art. 610, w zw. z art. 670 i art. 677 k.p.c. w aspekcie zakresu czynności podejmowanych z urzędu przez sąd w sprawie o zasiedzenie. Wskazali orzeczenia Sądu Najwyższego, które, ich zdaniem, w sposób rozbieżny rozstrzygają te kwestie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że nie zostało wykazane istnienie w sprawie przesłanki przedsądu powołanej we wniosku.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w kwestiach wskazanych przez skarżących, o czym świadczą też orzeczenia przez nich przytoczone. Wbrew jednak ich stanowisku, nie są to orzeczenia wskazujące na rozbieżność poglądów w przedmiocie wykładni przepisu prawa, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymagającą zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Powołane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1973 r. I CR 413/73 i z dnia 4 marca 2011 r. I CSK 352/10, wydane zostały na tle różnych stanów faktycznych i prawnych i niewątpliwie nie dają podstaw do twierdzenia o rozbieżności stanowiska Sądu Najwyższego, co do możliwości zasiedzenia części nieruchomości nie wyodrębnionej w znaczeniu geodezyjnym i prawnym. Skarżący nie przeprowadzili analizy tych orzeczeń ani zawartej w nich wykładni, nie

przedstawili zarzucanych sprzeczności, ich zakresu i rodzaju, jak również nie wykazali, jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy ma wykładnia Sądu Najwyższego dokonana w jednym i drugim orzeczeniu.

Podobnie brak w uzasadnieniu wniosku analizy prawnej przytoczonych orzeczeń Sądu Najwyższego, mających wykazać rozbieżność orzecznictwa w kwestii zakresu czynności podejmowanych przez sąd z urzędu w sprawie o zasiedzenie. Nie zostało przedstawione, na czym, zdaniem skarżących, rozbieżności te polegają, jaki jest ich zakres i jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy mogłoby mieć ewentualne zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy w powyższej kwestii. Nie jest wystarczające samo wskazanie orzeczeń Sądu Najwyższego i stwierdzenie, że prezentują one rozbieżną wykładnię jakiegoś przepisu, bez dokonania analizy we wskazanym wyżej zakresie, tym bardziej jeżeli dotyczy to orzeczeń odnoszących się do różnych stanów faktycznych i różnych, szczegółowych kwestii prawnych występujących w sprawach o zasiedzenie. Skarżący niewątpliwie nie uzasadnili swojego twierdzenia, że wskazane przez nich orzeczenia Sądu Najwyższego prezentują sprzeczne stanowiska w przedmiocie wykładni art. 609 § 2 i k.p.c., art. 610 w zw. z art. 670 k.p.c. i art. 677 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w przeważającym zakresie do kwestionowania przez nich rozstrzygnięcia wydanego przez Sądy *meritii* na tle ustalonego stanu faktycznego, a więc subsumcji normy prawnej, co, w świetle przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie może być skuteczną podstawą wniosku.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]